

Prædiken til Anden pinsedag

Joh. 6, 44-51

Pinse er morgen i maj, når det grønnes. Pinse er at gå en tur på Eremitagesletten og se bøgetræer, der står der i deres lysegrønne balletskørter. Pinse er raps-odier i gult, der dufter stramt ind i bilen, når man suser af sted på motorvejen.

Pinse er, når man ser naboens gamle hunkat, der burde være indgået til de evige gammeljomfruelige vindueskarme, men som er blevet ung igen, og jeg kan, se at den kælent kaster sig under enhver hankat, der viser sig i omegnen, hvor de som andre frække drenge venter tålmodigt på objektet for deres elskovs lyst.

Pinse er fjordrejer og grønne asparges. Pinse er tændte kastanjer og lyse nætter. Pinse er at cykle rundt om Lyngby sø og mærke luften i skjorten og tænke – nu er jeg fri ... fri ... fri ... helt fri ...

Jeg hører en eller anden i min øresnegl, der siger: jo, jo, det er smukt og godt og dejligt med dine pinseoplevelser, *men* spis lige brød til. Sådan kan virkeligheden tage sig ud et øjeblik. En ½ time ... måske en eftermiddag, *men* så heller ikke længere. Som vi siger: En svale gør ingen sommer. Sommerrusen og sommerlykken er kort. Den er nemlig som et kort fugletræk. Svalen kommer og snart er

den væk igen. Der er ikke noget bestandigt eller vedvarende over denne pinseånd, der løfter én, mens man går gennem skoven eller ligger på hvidtjørnesletten og kigger op i himlen og synes, at alt er i orden. Alt er som det skal være. Fuldt og helt. Let og frit. Jo, men kort og flygtigt. Sådan siger det realistiske og nøgterne menneske: Spis brød til.

Men jeg kan nu ikke få den ud af kroppen og sjælen, fornemmelsen af at livet er som det skal være. Når der går pinseånd i det. Altså følelsen af at verden kommer mig i møde, og at jeg kommer verden i møde. Uden at der er filtre. Uden at der er barrierer. Som om man altså bare gik igennem en lys skov. Alt lever og synger i én. Som om jeg er eet med verden og verden med mig.

Uden for mit vindue derhjemme på Hjortekærvej står der en rosenbusk. Den er begyndt at blomstre allerede. Og jeg hører med eet H.C. Andersen rosenbusk bekræfte mig: ”Der kom fra jorden en kraft op i mig, der kom en kraft fra oven, jeg fornåm en lykke, altid ny, altid stor, og derfor måtte jeg altid blomstre. Det var mit liv, jeg kunne ikke andet”.

Men den skal heller ikke komme for godt i gang. For ikke så snart har den blomstret og

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

fortalt, hvor lykkelig den er ved at leve så fuldt og helt i verden, før sneglen kryber frem. Og rosenhækken spør' sneglen, hvad den giver verden. Sneglen: "Hvad jeg giver? Jeg spytter af verden! Den dur ikke. Den kommer mig ikke ved!. Og så kryber sneglen ind i huset og kitter det til".

Sådan tænker snegle-mennesket. Verden dur ikke. Verden er af lave. Verden er grå. Verden er af helvede til. Mens rosenhæk-mennesket mærker en kraft fra neden og fra oven, så det slet ikke kan lade være med at tage imod verden og give til verden. Som om det var det letteste i verden. Som om den slet ikke gjorde noget for det selv. *Spis brød til.* Ville snegle-mennesket sige. Det er den skinbarlige romantik. Sådan at tro på en kraft, der både kommer fra neden og fra oven. Er det ikke bare naturromantik. Så er Jesus også naturromantiker. For når han siger, at vi skal være oplært af Gud, som han gør i dagens fortælling, så tager han ofte ved lære af naturen. For at være oplært af Gud vil sige at være næsten ligesom ham. Og jeg husker i hvert fald et par gange hvor han lærte af naturens bog for at fortælle os, hvad det vil sige at være ligesom ham.

Engang han sad ude i naturen og belærte sine disciple pegede han på liljerne på marken og fuglen under himlen og sagde: Af dem kan I lære, hvordan I skal leve som frie mennesker. Liljen på marken og fuglen under himlen de lever i nu'et. I øjeblikket. De tænker ikke på i går. De tænker ikke på i morgen. For dem er liv at leve fuldt og helt nu og her. Fuglen, der synger af hjertens lyst, kan ikke andet end synge. Liljen på marken kan ikke andet end blomstre. De

lever ubekymret og glad i øjeblikket som om der hverken var en dag i morgen eller at der havde været en dag i går.

Spis brød til. Vil du måske sige. Det er ikke realistisk hverdag med op om morgenen, havregryn i tallerken, af sted med S-toget eller i bilen på motorvejen, med Helle Thorning i radioen: der skal arbejdes mere!

Spis brød til. Ja, det skal vi også. Spise brød til. Og det gør vi også om lidt. Det brød som er det levende brød. Og brødet er formet af naturens afgrøder. Og af naturens bog lærer vor Herre os, hvad pinseliv er. Viser os hvad det vil sige at være oplært af Gud. For han er nemlig kraften fra neden og fra oven. Han er menneske og Gud. Og det er pinsens budskab, at vi er mennesker med guddommelig ånd i os.

Jeg tror, jeg tager en tur igennem Eremitageskoven og –sletten og kigger på hvidtjernesletten, og himlens fugle, og når jeg kommer hjem vil jeg sætte mig og kigge på rosenhækken og glæde mig og ubekymret samtykke med den når hvisker:

"Der kom fra jorden en kraft op i mig, der kom en kraft fra oven, jeg fornemmer en lykke, altid ny, altid stor, derfor må jeg altid blomstre; det er mit liv, jeg kan ikke andet".

Glædelig pinse!

Amen

Jørgen Demant

Kongens Lyngby. Prædikenen blev holdt på Frilandsmuseet

Salmer:

290, 285, 289, 291, 725